

[Niels Matthiasen.]

vende kontraktansat personale, men det må sikres avancementsmuligheder i alle led inden for afdelingen. Og det vil vel også være rigtigt, at de, der tjener i den afdeling, også i særlig grad anvendes i de udviklingslande, som vi støtter. Jeg synes, der er en række dunkle punkter på dette område, som må opklæres, før den endelige form for lovens administration og organisation vedtages.

I øvrigt bør det siges, at denne lov i højere grad end mange andre love er afhængig af en hastig og eksplosiv udvikling år for år, og selv om den er forelagt som en rammelov, bør den alligevel indeholde en revisionsparagraf.

Det internationale udviklingssamarbejde kalder måske ikke i øjeblikket på befolkningens store interesse. Alligevel vil jeg hævde, at dette lovforslag er et af de vigtigste i denne folketingsssamling. Det skal sikre, at bistandshjælpen får en økonomisk målsætning, hvis nyttevirkning først og fremmest må være social fremgang og udjævning i modtagerlandene. Dernæst bør den medvirke til over for udviklingslandene at skabe en politisk holdning, som på længere sigt vil få større betydning end vor traditionelle udenrigs- og forsvarspolitik. Og endelig bør loven gennem sine muligheder for kulturelt samarbejde blive et redskab i arbejdet for at skabe større mellemfolkelig forståelse og kontakt. Den skal blive til nytte for mennesker uanset farve, viden og position, og socialdemokratiet vil gerne medvirke hertil.

Lembourn: I modsætning til den gældende lov har dette lovforslag om udviklingssamarbejde en målsætningsparagraf, og den lyder:

„Målet for Danmarks statslige bistand til udviklingslandene skal være gennem et samarbejde med disse landes regeringer og myndigheder at støtte deres bestræbelser på at opnå økonomisk vækst og uafhængighed samt social fremgang og tillige gennem et kulturelt samarbejde at fremme den gensidige forståelse og solidaritet.“

Målsætninger er gerne vage, det ligger i deres natur, men hvis man prøver at fortolke denne, så mener jeg nok, man kan sige, at den ikke er uden holdning. Der er

især to punkter i den, som jeg gerne vil sige noget om.

Det ene er, at jeg fortolker den sådan, at dansk u-landspolitik skal være afpolitiseret eller afidéologiseret. Det er jo en debat, som er aktuel, om man kan tale om en liberal eller en socialistisk u-landspolitik. Jeg har den opfattelse, at det ville være ødelæggende for den tillid, som u-landene skal have til giverlandene, hvis vi begynder at politisere u-landshjælpen, og jeg læser målsætningen sådan, at den er et løfte om, at en politisering ikke vil finde sted. Jeg er derfor også glad for at høre, at hr. Niels Matthiasen ikke i dag vil drage synspunktet om støtte til frihedsbevægelser ind i debatten om denne lovgivning. Det ville være tragisk, hvis vi her i folketinget ikke fortsat kunne være enige om dette store lovgivningskompleks, og det kunne vi ikke, hvis hr. Niels Matthiasen havde ønsket dette blandet ind i u-landspolitikken; det er nemlig efter vores opfattelse en politisering.

Det andet, jeg gerne vil understrege i målsætningen, er ordene om det kulturelle samarbejde. Forudsætningen for, at vores u-landsindsats skal lykkes, er, at der er en gensidig forståelse mellem dem, vi skal hjælpe, og os, der skal levere know-how. Der er rettet megen kritik imod u-landspolitikken i årenes løb, og ofte kan denne kritik føres tilbage til manglende gensidig forståelse. Det kræver en temmelig stor, man kan godt sige åndelig smidighed af os, hvis vi skal forstå, fordi disse nye nationer har en nationalistisk drivkraft i sig, som ligger os fjernt, og som meget vel kan føre til noget destruktivt, og som vi selvfølgelig må være skeptiske og kritiske over for. Men det er nødvendigt, at vi forstår, at det er nye nationer, der skal igennem de samme prøvelser, som også Danmark engang måtte igennem, da vi led et stort nederlag i 1864, men hvor det lykkedes det danske folk at følge målsætningen, at hvad udad tabes, skal indad vindes. Måske kan vi igennem dette kulturelle samarbejde give vores bidrag til at hjælpe de kræfter i u-landene, som har den samme opfattelse. Hvis det kulturelle samarbejde kan hjælpe os til bedre at forstå livsformerne og de nationalistiske udfordringer, som er naturlige for mange u-lande, men ikke for os, så kan vi få en dialog i gang, som kan give vores u-lands-